

FİKİR İŞÇİSİ®

Mevsimlik Fikir ve Edebiyat Dergisi
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Yayın Organıdır

YIL: I

SAYI: 4

(Bahar 2022)

DOSYA:

TARIK BULĞRA

FİKİR İŞÇİSİ

3 Aylık Fikir ve Edebiyat Dergisi

Yıl: 1 Sayı: 4 (Bahar 2022)

Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Adına

Sahibi ve Sorumlusu

Mustafa DURAN

Okul Müdürü

Editör

Mehmet Serdar DEMİRKOL

Dizgi-Tasarım

Mustafa SAĞ

Yayın Kurulu

Mehmet Serdar DEMİRKOL

Mustafa DURAN

Ali ALTUNAL

Halil YILDIR

Beren ÇİÇEK

Elif KILINÇ

İletişim:

757842@meb.k12.tr

karlisusbl@gmail.com

ISSN:

F" FİKİR İŞÇİSİ" Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Müdürlüğü adına marka tescili yapılmıştır. Dergimiz basın meslek ilkelerine ve genel ahlak kurallarına uymayı taahhüt eder. MEB Sosyal Etkinlikler Yönetmeliğine göre online olarak yayınlanmaktadır. Yazıların yayımlanmasına yayın kurulu karar verir. Yayımlanan yazılara telif ücreti ödenmez. Yazıların sorumluluğu yazara aittir. Yazı ve fotoğraflar, FİKİR İŞÇİSİ ismi belirtilerek alıntı yapılabilir.

DERGİMİZİN MARKA TESCİLİ ONAYLANDI

Kıymetli okurlarımız, güzel bir haberle sizlere merhaba diyoruz. Dergimizin marka olarak okulumuz adına tescili için başvuru sürecimizi tamamladık ve Fikir İşçisi ismi, okulumuz adına on yıllığına tescil edildi. Tescil belgemizin suretini dergimizin arka kapağında görebilirsiniz.

Bu güzel gelişmenin okulumuza kazandıracığı en önemli şey kurumsallaşma ve yayıncılık anlamında bilinirlik olacaktır. Logosu, dergisi, web sitesi, tanıtım kartı, tarihçesi, ikramlık kolonyası, okul logolu karton çantası, müzesi, kalitenin göstergesi olan sertifikaları ve başarılarının tescili olan kupa ve plaketleriyle bir kurumsal hafıza ve kurumsallaşmış bir okul oluşturma derindediz.

Kurumsallaşmanın ve bilinirliğin en önemli adımı elbette yetiştirdiğimiz öğrenciler olacaktır. Bu yüzden dergimizde yazıları yer alan öğrencilerin emekleri, öğrencilerimize rehberlik yapan öğretmenlerimizin çabaları bu derginin en kıymetli yönüdür. 4 aylık süreçler halinde bir yazarın tüm eserlerini okuyarak her eser hakkında bir değerlendirme yazısı yazmayı ve yazarın okunması tamamlanınca belirlenen bir konuda öğrencinin değerlendirme yazısını yazarak bunu bir dinleyici kitlesi önünde sunması elbette takdire şayan. İşte bu güzellikleri tarihe not düşme adına bu dergide toplamaya devam ediyoruz.

Bu güzellikler Anadolu Mektebi Yazar Külliyyatı Okumaları kapsamında 2019 Şubat ayından beri devam ettiğimiz okumaların ürünü. Okumaya, yazmaya, değerlendirmelerini sunmaya devam eden öğrencilerimizin yazılarını sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz.

Gayret bizden muvaffakiyet Allah'tandır.

Mustafa DURAN

Okul Müdürü

YOLCU, YOLA SÜRGÜLÜDÜR

Mehmet Serdar DEMİRKOL
Karlısu SBL/Türk Dili ve Edebiyatı

Yol ve yolcu ne anlatır size, bilmiyorum. Bu kelimeler, nasıl bir resim çizer zihin dünyanıza, fikrim yok. Ama ben yolu, yolcunun azığı; yolcuyla da yolun alın yazısı olarak karalar dururum içimin bir köşesine.

“Nasıl bir karalamadır bu?” diye yormayın zihninizi. İbrahim'i ateşten ayırabilir misiniz? Asayı Musa'dan, Meryem'i İsa'dan? Peki, çölü, Mecnun' suz düşünebilir, dağı Ferhatsız seyredebilir misiniz? Yakup'u, düştüğü o kör kuyudan çıkarabilir misiniz Yusuf olmadan? Sahi siz, yolun tozlu sayfalarına misafir olmayacak kaç yolcu hayal edebilirsiniz? Veyahut içli bir yolcuya bağrında yer vermeyecek kaç yol?

Yolu ve yolcuyla birbirinden ayırmak mümkün değil gerçekten? Birinin kaldırımlarında yürümeden diğerinin yağmurunda ıslanmanın imkânı yok? “Niye?” diye sormayın. Onları birbirinden ayırmak, geceden yıldızları koparmak gibi bir şey... Ayıramazsınız onları. Onlar ki bir bedende iki can. Tek nefeste iki ah! Güle nakışlı olması gibi dikenin veya Belkıs'ın mühürlü olması gibi Süleyman'a. Biri diğerine hasret bir deniz; diğeri her vakit özlenen bir nehir. Öyle ya! Yolcu, yola sürgülü; yol ise müpteladır yolcuya kaç zamandır. Yolcunun uğramadığı yollar virane, yolun geçit vermediği yolcu divanedir. Baksanıza, dünya kuruldu kurulalı yolun kalbine yaralı bir yolcu, yolcunun nasibine de yanık bir yol düşüp duruyor.

Ne ola ki bunun nedeni? Yolu ve yolcuyla birbirine bağlayan düğümler neden atılmış? Meşakkatli ve aşılması zor bir yol olması mı hayatın? Veya insanın, segâh ama ümidvâr bir yolcu olması mı? İhtimal ki her ikisi de. Öyle olmasaydı hangi yol, hangi yolcunun bağrına sığınmak isterdi ki?

Kendilerini hangi yola emanet edip de yolculuğa çıkardı yolcular? Kuşkusuz boş ve ıssız bir sessizliğe müşteri olur, beklerlerdi. Hâlbuki yol ve yolcunun nasibine düşecek nice haberler gizlenmiş şu gök kubbeye. Aranmalı ve bulunmalı ki yük ağır. Hayat kısa.

Kısmet oltanıza takılırsa eğer okuyun bu haberleri. Bu haberler ki yol ve yolcunun alnına evvelde çizilmiş bir istikamet, göz aynasına çok sonraları yansıyacak suretleridir aslında. Bu suretleri giyinen nice yol, istikameti olmayan hiçbir yolcuya geçit vermemiş hiçbir vakit. Yağmur altında kalıp da ıslanmayanlara, şaşkın gözlerle bakıp durmuş. Akıl sır erdirememiş limana kadar gelip de gemiyi kaçıranlara. Bu nasıl bir imtihandır ki böyle, istikamet üzere olamayan nice yolcu da yürüdüğü yolların kayıp gitmesine mâni olamamış ayaklarının altından. Duyulmamış mıydı yoksa? Unutulmuş muydu kim bilir? Sahi, “O”ndan gelmiyor muydu bütün yollar ve “O”na gitmeyecek miydi bütün yolcular?

Şüphesiz, alınıp verilen nefesler sayısınca yol ve yolcu var O'na giden. Hisseden bir kalbin o yolları görmemesi, ibretli bir bakışın o yolculara selam vermemesi mümkün değil. Gömlek mesela... Hele bir de arkadan yırtılmışsa... Giyilen bir varlık olmaktan usanır, en Sevgiliye giden bir yol olur istikameti doğru çizenlere. Sonra yarılan bir deniz... Veya yakmayan bir ateş... Bütün bunlar bize şunu fısıldar ki uzun ve ince bir yolculuğa talip olup da yola koyulan her yolcu, istese de istemese de bir göz izi bırakıyor misafir olduğu tüm yollara. Görmemeye imkân yok. Yola koyulmak isteyenlerin önünde sayısız yol var. Zira hiçbir yolcu sonsuza dek O'nusuz değil... Ki her yol, 'O'na doğru ve O'nunla...

Bakin işte. Kabuğunu kırıp göğe doğru kanatlan bir dalın hikâyesi de böyledir, bulutun avuçlarından yerin kalbine doğru yürüyen bir yağmur damlasının hikâyesi de. Her varlık birer yolcudur nihayetinde. Ve birer yoldur cümle âlem. Dikkatli bir nazar, bu yol ve yolcuların çok ince düğümlerle birbirine bağlı olduğunu mutlaka görür. Hem bunlar öyle sağlam atılmış düğümlerdir ki emrolunduğu gibi istikamet üzere olan her yol ve yolcu için “Dostluk bağından ince, kardeşlik düğümünden sıkı”dır; ayrılmaz ve çözülmaz.

Sahi, yolda olmak her yolcunun infakı değil midir? Ve yolcu olmak her yolun duası...

GÖRGÜSÜZ ÇAĞIN GÖRGÜ TANIĞI: TARIK BUĞRA

Ali ALTUNAL
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Biz öyle bir çağda yaşıyoruz ki benim dilimde tabiri caizse görgüsüz bir çağ. Bu çağın görgüsüzlüğünün, aç gözlülüğünün sebebi, bazı insanların yürüdüğü yol ve belirlediği hedefi unutmasıdır.

Ben bu çağa “görgüsüz çağ” dedim. Niye, neden, ne amaçla böyle uygunsuz bir terimle nitelendirdim bu çağı biliyor musunuz? Sebebi, Tarık Buğra'dır. Tarık Buğra kitaplarını okumamış, Tarık Buğra'yla tanışmamış ve Tarık Buğra'yı tanımamış olsaydım ben de bu çağın sıradan bir insanı olarak kalabilirdim ömrümün sonuna kadar. Neden mi?

Tarık Buğra bu milletin en sıkıntılı dönemlerinde yaşamış olan bir yazar. Yazarın kitaplarındaki fikirler bir meşale gibi yolumuzu aydınlatabiliyor. Ve insan, görgüsüz bir çağda yaşadığını Tarık Buğra okudukça anlıyor.

Bizim milletimiz varlığını dünyaya hissettirdiği andan itibaren üretici, asil, çabalayan, sorumluluk sahibi ve hoşgörülü bir millettir. Gelin görün ki içinde yaşadığımız çağda tüm bu özelliklerini kaybetme noktasına geldi. Nereden mi biliyorum? Tarık Buğra okudukça anlıyor çünkü insan.

Peki, neden tüm bu özelliklerini kaybetti? Tarık Buğra, sorumluluk sahibi asil milletin tembelleşmeye odaklandığı için asil vasfından ve gayesinden uzaklaştığını söylüyor. Haksız mı Tarık Buğra? Tabii ki hayır... Haklı. Tarık Buğra'yı okuduğunda bu düşünceyi daha iyi anlıyor insan. Sahi, Firavun İmanı'ndaki genç asker ne diyordu: “En büyük küfür, umutsuzluktur” diyordu. Çok da güzel diyordu. Ama bizim milletimiz görgüsüzlüğe alışınca birtakım şeylerden umudunu kesmeye başladı, çalışmayı çabalamayı unuttu ve bunu anlayamayınca sadece istedi. Gördü istedi, duydu istedi ama hiçbir çaba veya uğraş göstermedi.”

Tarık Buğra haklı gerçekten... Baksanıza şu içinde bulunduğumuz zamana: Cebinde bin lira olan adam, iki bin liralık telefon gördü ve istedi. Kadının komşusu yeni halı almış, kendisi de istedi, parası yoktu ama istedi. Halısı vardı ama o yenisini istedi. Görgüsüzlüğün fitilini yaktı kendi eliyle. Adam devlete küfrediyor. Sebebi ne? Batıdaki insanların daha lüks arabaları varmış. Yahu senin araban yok mu, senin ihtiyacını karşılamıyor mu? Tamam, anlıyoruz maaşın belki az ama sen gelip de sırf daha lüks araban olmadığı için devlete küser, görgüsüzlük yaparsan işte o zaman devletin sana verdiği maaş yetersiz olmaz, sen ve senin gibi düşünenler yetersiz olursunuz.

Tarık Buğra da tam olarak buraya değiniyor ve aynen şu çarpıcı gerçeği gözler önüne seriyordu kitaplarında: “Televizyonu var, video da istiyor. Çamaşır makinesi var tam otomatığını istiyor. Evde dört kişiler bulaşık makinesi istiyor. Arabası yoksa olsun istiyor. Arabası varsa daha lüksünü istiyor ve içinde telefonu da olsun istiyor.”

Biz yolumuzu şaşırdık gerçekten. Varlık sebebimizi, dünyaya geliş gayemizi unuttuk. Zulüm gördük sustuk, adaletsizlik gördük sustuk. Diyor ya hadisi şerifte: “Kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Ona gücü yetmiyorsa diliyle değiştirsin, şayet ona gücü yetmez ise kalben karşı koysun ki bu imanın en zayıf derecesidir.”

Biz hak din olan İslam'ı zayıf, sessiz, güçsüz bir din olarak gördük. Daha doğrusu onu tam ve doğru olarak yaşayamadık. Çünkü İslam, bilim demektir; barış, asalet, güç demektir. Biz ise bunların hepsini Batı'da aradık. Yeni bir şey bulundu Batı'da var niye bizde yok denildi ve bunu diyenlerin hepsi hiç bir uğraş ve gayret göstermeden sadece tembelliğe ve kendi menfaatine çalışmaya devam etti. Zaten bu gibi insanlardan başka insanları düşünmesini bekleyemezsin. Tarık Buğra'nın Yağmur Beklerken kitabındaki kendilerini düşünüp parka akasya ağacı diken insanlarla aynı insanlar bunlar. Oysa biz yine Yağmur Beklerken adlı kitaptaki Harun Reşit'in ihtiyar bağıcı olmalıyız. Kendimiz için değil çocuklarımız, torunlarımız için ekmeliyiz ağaçları. Zaten bu fedakârlığı yapmadığımız için bilimi de barışı da gücü de kaybettik.

Her zaman kıskandık biz. Yapmak, üretmek, bilmek, öğrenmek yerine sürekli kıskandık ve istedik. Tarık Buğra buraya da değiniyor: “Hak etmeden çalışmadan, uğraş göstermeden boyuna istiyor sadece isteyen insanlar yetiştiriyor ve istek üretiyoruz” diyor üstad ve dahi ekliyor: “Bizim aydın kesimimiz dahi istiyor ve yüz elli yıldır bu politika uğruna hak edilmedik bir hayat yaşıyor Türkiye.” Haklı değil mi sizce?

Osmanlı kitabındaki Edebalı'nın da dediği gibi dünya küçük. Bir küçük dünya için kul hakkı yemeye ve dahi bir koca milleti heba etmeye lüzum yok. Çünkü biz bu dünyada ancak hakkımızla çabalayıp uğraşsak ve tembellikten uzak durursak hak ettiğimiz şerefli bir hayat yaşarız.

Uğraşlarınızın ve gayretlerinizin karşılığını almazsanız dahi sakın ola umutsuzluğa kapılmayınız ve Allah'ın bize gönderdiği şu ayetlere güveniniz: “Çalışmanın karşılığı yakında kendisine gösterilecektir. Sonra ona emeğinin karşılığı tastamam ödenecektir!”. Necm/40-41.

Sözlerimi şöyle bağlamak ve sizleri selamlamak istiyorum: Tarık Buğra bu görgüsüz çağın görgü tanığıydı. Onu okumak, bu çağı anlamlandırmak isteyenlerin uğraması gereken duraklardan biri... Siz de bu durakta soluklanmak istemez misiniz?

TARIK BUĞRA ve POLİTİKA

Dicle Lorin YÜKSEL
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Her köşebaşı, bir politika kazanıdır benim ülkemde. Her kahvehanesi bir Meclis'e benzer benim ülkemin. Her insanı bir politikacı...

Fakat Tarık Buğra öyle mi? Değil. O, farklı bir dünya. Bizden biri gibi dolaşıp duruyor aramızda ama bizim dışımızdan... Neden mi? Zira, "Politika Dışı"nda bakmayı seviyor hayata ve insana.

Üslubu ağır, okuması yorucu ama özellikle "edebiyat ve tarih" meselesindeki eleştirileri düşünce dünyasının zirve noktası olmasa da taktire şayan Tarık Buğra'nın. Fazlaca yanlış anlaşılmış vaktinde ama bunun sebebi drammatize etmeye gerek duymadan her şeyi olduğu gibi görebilmiş olması.

Peki neden böyle oldu bu politika? Neden hepimizi böyle karanlık bir kuyu gibi içine çekti?

Bu sorunun cevabını bildiğimi sanmıyorum. Hatta ben de bu düzende büyüdüğüm için bu kitabı okuyana kadar bu kadar detaylı görmemiştim bunu. Zira Tarık Buğra, bana aslında bunu fark ettirdi.

Tarihimizi ve tarihi figürlerimizi bile çoğunlukla belli başlı siyasi partilerin üzerine yıkamamız gibi mesela? Allah aşkına tarih, hepimizin ortak değeri değil mi?! Sonra Tarık Buğra'yı da tarih temalı bir kitapta o kitabın asıl özü için, edebiyat için, belli başlı şeyleri kırptı veya değiştirdi diye aynı insanlar linç etmişti. Üstelik önemli detaylar bile değildi değiştirdikleri.

N'olursa olsun politika, özellikle sanatla karıştırılmaması gereken bir şeydir. Politika, çoğunlukla belli bir kesime hitap eder,

Tarık Buğra'nın haksız olduğunu düşündüler ama bunu yapan politikacıların hiçbiri direk bu pınarın içindeki bu adam kadar, edebiyatçı Tarık Buğra kadar bunu fark edemezdi.

sınırları vardır ve insanlara bağlıdır.

Edebiyat ise herkesindir, herkese hitap eder. Sınırsızdır, peşinde koşturacak bir itibarı yoktur ve olmamalıdır. - Tabii her şeyi "edebiyat" diye satmaya çalışmadıkça. - ve insanlara bağlı olmaktan öte, insanları kendisine bağlar. Onların ufuklarını genişletir, ahlaklarını yoğurur. Ve inanç, ahlaktır; bir devletin adaleti de onun ahlakıdır.

O yüzden politika adına edebiyatın kökünü kurutanlar sadece insanlığın değil, bilinçsizce kendi kendilerinin bile kökünü kuruturlar. Sonuçta edebiyatta gelişmemiş bir ülkenin politikada başarılı olması beklenemez ve bunun için de edebiyatın özgün olması lazımdır. Politika ile değil toplumla, gerçek ahlakla ve yeni fikirlerle, politika dışında yaşamsal fikir çatışmalarıyla beslenmelidir. A partisiyle ve B partisiyle değil iyi ve kötüyle referandumlarla ve yeni yasalarla değil ama geçmiş ve gelecek! Gerçek hayatla, politika birbirinin aynadaki birer yansıması bile değildir çünkü!

Ve edebiyat sınırsız ve özgür olmalıdır. Ona zincir vuramazsınız

çünkü o; büyür, gelişir, zincirlerine sığmaz olur ve en sonunda ya zincirlerini kırarak aşar ya da artık iyice genişleyen bedeniyle onların içine sıkışıp ölür.

Tarık Buğra'nın haksız olduğunu düşündüler ama bunu yapan politikacıların hiçbiri direk bu pınarın içindeki bu adam kadar, edebiyatçı Tarık Buğra kadar bunu fark edemezdi. Uçmayan bir balık gökyüzü hakkında ne bilir ki? Ancak kuşlardan duyduklarıyla ve kendi gördükleriyle sınırlıdır bildikleri ama onun gördükleri de onun tek gerçekliğine, yaşadığı nehre göre şekillenir.

Gerçek bir edebiyatçı da bu balıkları beslemezdi işte. Tarık Buğra doğru olanı yapmıştı aslında ve bugün bunun bilincinde olunmasına rağmen hayat tarzımızın bir türlü değişmemiş olması korkunçtur.

Ve bu kuş katliamına vesile olan balıklar da yalnızca gökyüzünü çıplak ve çorak bırakmamış, aynı zamanda kendi derelelerindeki suyu ve onu canlı tutan ormanı, politikanın dışında olması gereken onca şeyi ve yönettikleri insanlarını, kendi insanlarını yok etmişlerdir.

Sadece politika konusunda değil üstelik ama pek çok şeyde daha haklıydı Tarık Buğra. Artık hepimizin yalnızlığı bağımsızlık sanmasıyla ilgili doğruları söylüyordu, hepimizin hayatlarımızı harcayarak sanatçı olacağımızı düşünmemiz hakkında da doğruları söylüyordu ne yazık ki... Halimizle ilgili parmak basmaya değer noktaları görüyordu ve sadece çivilere geri takmaya çalışmıştı. Öyleyse neden olmadı. Tarık Buğra, neden başarısız oldu?

Bunu bir türlü anlamlandıramamıştım en başta, sonrasında ise kendisinin "Politika Dışı" adlı kitabını okuyunca... Sorunu sezinemeye başladım. Yazılarından birinde eleştiri yaparken kendisinden "ununu elemiş, eleğini de asmış" bir edebiyatçı olarak söz ediyordu. İtiraf etmeliyim, bu itirafla birlikte en başta minik çaplı bir şaşkınlık yaşamıştım. Bir edebiyatçıdan beklediğim sözler değildi bunlar.

Bunun belki de o kadar abartılacak bir şey olmadığını biliyorum. Ayrıca Tarık Buğra'yı daha anlamaya bile çalışmadan eleştirmiş insanlardan biri de olmak istemiyorum. Ama bir edebiyat insanının ununu eleyip eleğini asmasını kabul edemezdim. Bu mümkün olmazdı.

Gerçek asla ununu eleyip eleğini asmaz. İnadına elemeye devam eder devam eder devam eder... İlk elediği unla yapılan yemekler bittiğinde yeni yemekler için un elemek zorundadır çünkü. O yüzden Tarık Buğra'nın da dediği gibi 'yakalanamaz zürdüankanın, yani hakikatin peşinde bir edebiyatçının da ununu eleyip eleğini asması mümkün değildir.' Sadece bir edebiyatçının değil, kimsenin yapmaması gereken ve yapamayacağı bir şey bu.

Tarık Buğra yazdığı doğrulara güvenerek bunları yazmış olabilir ki yazdıklarında da çoğunlukla haklı olduğunu biz burada kendi ağzımızla söyledik. Ama sadece yazdıklarının doğruluğuna inanmalıydı Tarık Buğra, sadece doğruların yetmediğini çünkü doğruların şekilde değiştirebildiğini ona zaten en başından acı acı öğretmişlerdi.

Burada unu eleyip eleğini asmak sadece bir tabirle sınırlı kaldıysa eğer iddialı, sadece minik bir ihtimal ama eğer eyleme döküldüyse de Tarık Buğra'nın kalemi için acı bir olaydır. Bu aslında "**Bu işlerden elimi eteğimi çektim, zaten yeterince iyiyim. Siz gidip kendi kendinizle uğraşın şimdi ben bildiğim gibi devam edeceğim**" demek gibidir. Değilse bile öyle anlaşılmaya açık bir cümledir ve Tarık Buğra'nın artık daha iyisi için uğraşmak tarzı

bir derdi yokmuş gibi bir anlama gelir ama bir yazar asla böyle yapmamalıdır.

Daima daha iyisini düşünmeli, daha iyisini yapmalıdırlar. Çoğu yazar bunu benimser, ilk kitaplarını sevmez hatta. Başarısızlıklarında da pes etmezler ya da en azından etmemelidirler ama Tarık Buğra bir keresinde yazarlık için gereksiz bile bir gurura kapılmış, yazdığı kötü bir kitabın ardından uzunca bir süre kitap yazmamış hatta. Oysa edebiyatın böylesine derin dertleri olmamalı.

Anlıyorum bir yandan, bir sanatçı için kötü bir eser en kötü yaradır. Ama dünya edebiyatında da bir yeri olan yazar Aldous Huxley'nin de dediği gibi: "Hataları telafi etmenin yolu çamurda yuvarlanmak değildir."

En iyisini, daha iyisini yapabileceğini düşünen yazarlar iyileşir, güzelleşir, dünyaya onlar açılırlar!...

Tarık Buğra'nın bu tavrı pek hoş olmamış anlayacağınız. Hatta belki de sırf onun bu tavrı yüzünden insanlar bu kadar üstüne yürümüşlerdir,

Gerçi politikacılar edebiyatçı olmaktan pek anlamaz...

Ama detayları bilmediğim bir konu hakkında ne diyebilirim? Bir sözden ve bir hareketten böyle bu kadar detaylı bir şey çıkarabilir miyim? Sadece tek bir basit cümleden neden böyle bir şema çizdim ki? Bilmiyorum açıkçası...

Fakat bizim yazarlarımızın çoğunda maalesef ki bu var. Daima haklı olduklarına inanıyorlar veya zaten en iyisini yaptıklarına. Sadece yazarlarımızla ilgili bir durum değil ama, bizim politikacılarımız ve genelimiz böyleyiz ne yazık ki. Zaten en çok da bundan kaybediyoruz.

Tarık Buğra, unu eleyip eleğini asmış bir yazar olduğunu ve kendinde bu yüzden eleştiri hakkını gördüğünü söyleyerek beni bir nevi kaybetmişti ama daha sadece bir veya iki kitabını okuduğum, yaşadığı şartları ve dönemi detaylıca bilmediğim bu yazarla ilgili ne diyebilirim ki.

Bu yıllarda yaşasa Tarık Buğra'yı hayal edemiyorum doğrusu.

Tarık Buğra'nın da dediği gibi: 'Yakalanamaz zürdüankanın, yani hakikatin peşinde bir edebiyatçının da ununu eleyip eleğini asması mümkün değildir.'

TARIK BUĞRA: GENÇLİĞİN ŞİFRELERİ

Fevzi DİLMEÇ
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

“Gençliği iyiye yönelten insanlığı iyiye yöneltir.”

Mona Lisa tablosunun yüzyıllar sonra konuşulmasının nedeni nedir diye sorsam sizlere. Muhtemelen alacağım cevap; içerisinde bulunduğu gizem ve şifreler olacaktır. Çünkü Mona Lisa'yı diğer tablolardan ayıran en önemli unsur içeriğinde gizlenmiş olan şifrelerdir. Tablo öyle bir ustalıklarla çizilmiştir ki tabloyu yorumlayan eleştirmenler içerdiği sırrı hâlâ tam olarak anlatabilmiş değildir.

Başka bir örnek verecek olursam eğer sizlere “Mısır Piramitleri” diyebilirim. Bu eşsiz yapılar çok eski çağlarda ve zor koşullar içerisinde insan gücü ile yapılmış. Bu nedenle insanı hayrete sokan bir gizem barındırıyor içerisinde.

Aslında her önemli sanat eserinin ardında okuyanı, gözlemleyeni, yorumlayanı, eleştireni kısacası insanı hayrete düşüren belirli gizemler, şifreler vardır. Tarık Buğra da “Her sanat eserinde, çözümünü okuyucudan bekleyen küçük bir şifre bulunduğunu veya bulunması gerektiğini” düşünen bir yazardır. Öyle ki bazı eserlerinde bu şifrelere yer vermiş, biz okuyuculardan bu şifreleri çözmemizi istemiştir. Ben de bugün sizlere Tarık Buğra'nın eserlerinde yer alan “Gençliğin Şifrelerini” elimden geldiğince çözüme kavuşturacağım.

Çözmemiz gereken şifreler “Gençlik” üzerine olunca dolayısıyla şifrelerin hedef kitlesi ve çözüme kavuşturucusu da biz gençler olarak kurgulanıyor Tarık Buğra'nın kaleminden. Öncelikle “Gençliğim Eyvah” kitabına dikkat ettiğimiz vakit buradaki yazarımızın gençler üzerine çok önemli hususlara değindiğini görebilmekteyiz.

Başta söylediğim gibi en önemli sanat eserlerinin ardında bir gizem, şifre bulunur. Tarık Buğra bu nedenle “Gençliğim Eyvah” kitabı için en önemli romanım ifadesini kullanmıştır. Çünkü Buğra bu eserinde belirli şifrelere yer vermiştir. Peki bu şifreler nedir diye soracak olursanız.

Öncelikle Buğra “Gençliğim Eyvah” romanında iki ayrı konuya değinmiştir. Ve bu konuları oluşturduğu karakterler ile de simgeleştirmiştir. Romanda geçen İhtiyara; Toplum düşmanlığını, yıkıcılığı, kargaşayı, çıkarıcılığı ve ikiyüzlülüğü benimsemiş, Delikanlı Raşit'e gençliğin, toyluğun, her şeye kapılı vermenin ve kandırılmanın simgesi olarak benimsemiş. Güliz ise Buğra'nın deyimi ile “**Melek yüzlü, masum görünümlü Şeytan**” rolünü benimsemiştir. Ve eser, bu üçgen etrafında kaleme alınmıştır. Şifreler de bu üçgenin içerisinde yer almaktadır.

Tarık Buğra “**Başkaları tarafından hazırlanmış sloganların peşinde koşan, meyhaneye tartışmalarında, sokak kavgalarında, sürü eylemlerinde güdülen**” ve bu uğurda kaybolan gençleri, Çanakkale'de şehit olmuş

200.000 genç ile aynı kaderi paylaştığına inanır. Ayrıca Cumhuriyet Türkiye'sinin çektiği sıkıntıların nedeni bu savaşta kaybolan bir neslin olmasıdır. Ülkenin üreten, düşünen, yetiştiren ve bu ülkeye gönül veren genç beyinlerini kaybetmesi belinin bükülmesine neden olmuştur. Hatta bununla ilgili buğra kitabında şöyle bir bölüme yer verir; “**Çanakkale pırlanta gibi bir genç kuşağı yok etti. Türkiye bunun acılarını hâlâ çekiyor.**”

Nesiller yalnız savaş cephelerinde yok olmuyordu. Bunun için illa bir savaşa veya saldırgan bir orduya gerek yoktu. Çünkü Buğra'ya göre savaş topla tüfekle değil, ihanetle yapılıyordu. Ve bu ihanetin piyonları da gençlerdi. Çünkü “**Sağlam bir kişilik edinmemiş, bir dünya görüşü oluşturamadığı için avlanmış**” ve bir piyon gibi yönlendirilmişti gençler.

Ve gençlerin artık hayatlarında tek bir ideoloji bulunur; Politika... Gençler politikayı “**En önemli şey. Her şey...**” olarak görmeye başlar ve bu uğurda harcanırlar. Yazarımıza göre Politikadan yarar beklemek, kumardan kazanç beklemek gibidir. Politika ile uğraşmak ve bir ideolojiye bağlanmak, kişinin esir düşmesi anlamına gelmektedir ve bu esaretin çözümü bilim ve eğitimidir. “**Demek ki, sömürüden kurtulmanın, bağımsızlığı sağlama almanın gerçekçi ve tek yolu ekonomide, teknolojiye ilerlemektir; daha doğru söyleniş ile de bilimsel çalışmadır, öğrenimdir, eğitimidir.**”

Tarık Buğra Çanakkale Nesli, Politika ve Gençlik üzerine düşündüklerini, Raşit'in hiç tanımadığı ama sık sık karşısına çıkan bir adama söyler. Aslında bu sözler Tarık Buğra'nın ta kendisine aittir. Çünkü yazarımız, oradaki ismi bilinmeyen kahramanı sözcüsü olarak kullanır. Düşündüklerini, hislerini, şifrelerin anahtarını bu kahraman üzerinden biz okuyuculara ulaştırır.

Anahtarları da Tarık Buğra'nın elinden alıp saklı olan şifrelerin kilidini açmak ise biz okuyuculara düşüyor. Ben kilitleri açtım ve şifrelere ulaştım. Ama unutmayın ki her okuyucunun baktığı pencere birbirinden farklıdır. Belki de sizin pencerenizdeki kilitler de farklıdır? Bunu anlamamanın ve o kilitleri çözmenin tek yolu Tarık Buğra'yı okumaktan geçiyor. Buyrun ben ilk kapının anahtarını sizlere uzatıyorum gerisi size kalmış. Şifreleri çözdükçe Tarık Buğra'yı çok daha iyi anlayacağımıza, onun düşünce dünyasına dalıp, heybenizi dolduracağımıza eminim.

Madem her güzel eserin ardında bir şifre var, O halde biz insanlığın şifresi nedir?

1) Tarık Buğra (2012), Gençliğim Eyvah, Ötüken Yayınları: İstanbul. Sayfa 83.
2) Tarık Buğra (2012), Gençliğim Eyvah, Ötüken Yayınları: İstanbul. Sayfa 328.
3) Tarık Buğra (2012), Gençliğim Eyvah, Ötüken Yayınları: İstanbul. Sayfa 298.

TARIK BUĞRA OKUMAK

Yavuz Selim DURAN
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Yazarlar genellikle eserlerinde kendi fikirlerini veya toplumun düşüncelerini yansıtır. Tarık Buğra'nın düşüncelerini yansıttığı kitaplar ilk başta önemsiz gibi gelen konular olsa da (artık kelebek etkisi ile mi bilinmez) okudukça hayatımızın merkezinde olduğunu fark ediyorsunuz.

Dile, eğitime, kitaplara, sanata ve hayata dair yaptığı eleştiriler gerçekten dikkatli bir şekilde okunmayı hak ediyor. Bir yazarın hayatını ve düşüncelerini bilmek yazılarını daha sağlıklı anlamamızı sağlar, bu yüzden Tarık Buğra bahçesinde dolaşmadan önce elimize verilmiş bir harita görevi gören bu kitaba en azından bir şans vermemiz gerekiyor.

Mesela “**Politika Dışı**” Tarık Buğra'nın hayatından kesitler sunuyor, nasıl hikâye yazmaya başladığı, hangi kitabı niçin yazdığı gibi dönüm noktalarını yazarın dilinden dinleme olanağı sağlıyor.

Tarık Buğra'nın fidanlığı, yol haritası, Tarık Buğra'yı anlama kılavuzu gibi tanım-

lamaları hak eden kitap, yazarın tüm eserlerini okurken sık sık geriye dönüp bakılacak ve yazarın eserlerine bıraktığı sırlı işaretlerin çözümlemesi için bir rehber görevi görecektir.

Yazarın diğer eserlerine yolunuz düşerse şunu anlarsınız: Tarık Buğra; zamansız yazılarıyla ve ne zaman okuduğunuzu fark etmediğiniz, birkaç yıl sonra da okunsa tadı zihinlerde kalan bir yazar. Yani zamanlar üstü bir kalem. Anlatımı, dili kullanma becerisi bizi bu hükme ulaştırıyor.

Cumhuriyet Dönemi'nin en ünlü roman yazarlarından biri olan Tarık Buğra 1991 yılında Devlet Sanatçısı unvanını alır.

Bu ansiklopedik bilgileri arkaya arkaya yazmamın sebebi birazdan yazacaklarıma verilecek

tepkileri azaltabilmektir.

Tuğla kalındığındaki kitaplar, bitmek bilmeyen hikâyeler beni çok sıkır. Hazzetmem böyle kitaplardan. Ne yalan söyleyeyim Tarık Buğra'nın kitapları da bu can sıkıntıma yenilerini kattı. Dili biraz ağır olsa da yeni kelimeler keşfettiği için bu yönünü damakta bıraktığı bal tadı için keçi boynuzu emmeye katlanma gibi tahammül ettim.

“**Politika Dışı**” kitabı olmasa sabır göstermeyeceğim kitapları ile uzadıkça uzayan, ağır dile sahip cümleleri ve tarih kokulu olduğu için tahmin edilebilir hikâyeleri ile Tarık Buğra beni mutlu edemedi.

Ama “**Politika Dışı**” kitabına ayrı bir sayfa açmak istiyorum çünkü her şeyin bir şekilde politikaya bağlandığı, sanatı propaganda amacı olarak kullanılmasına karşı çıkan Tarık Buğra'nın düşüncelerini aktardığı bu kitap her okuduğumda yeni bir şeyler keşfettiğim bir eser.

Buğra tarihi romanlarında didaktik hava yerine lirik

havaya önem veren ve onun üzerine yoğunlaşan kitapları ile daha geniş bir kitleye hitap etmeye çalışıyor.

Belki de modern dünyanın bize dayattığı tahammülsüzlüğümüz ve aceleciliğimiz, uzun soluklu metinlere karşı iştahsızlığımız, okuma yerine seyretmeyi öncelememiz bizim kanaatlerimizi etkilemiş olabilir.

Peki, Tarık Buğrayı kim okumalı?

Tarık Buğra'nın okuyucu profili sabırlı, tarih bilgisi ve bilinci olan ve tarihi olayları hikâye formatında okumayı seven kişiler. Zamanda derin yolculuklar yapmak istiyorsanız Tarık Buğra sizin için eşsiz bir deneyim olacaktır ama yüzeysel bir okuma tarzınız varsa, sabır göstermeyecekseniz başlamanızı tavsiye etmem.

Tarık Buğra; zamansız yazılarıyla ve ne zaman okuduğunuzu fark etmediğiniz, birkaç yıl sonra da okunsa tadı zihinlerde kalan bir yazar. Yani zamanlar üstü bir kalem. Anlatımı, dili kullanma becerisi bizi bu hükme ulaştırıyor.

TARIK BUĞRA'NIN YALNIZLIĞI

Rabia Nur YÜCEDAL
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Değer bilip değer katalım önce...
Bir varlığın değerini bilmek şu fani dünyada ebedi kalmanın önemli adımlarından biridir zannımca. Baksanıza Tarık Buğra da benimle hemfikir galiba: Kadir bilmek kıymet bilmek, bağlılığın, saygının, güvenin, karşılığını vermek; değerli olmanın, sayılmanın, güvenmenin, ilk şartıdır, diye yazmış Tarık Buğra bir eserinde.

Belki Osmancığın vatana bağlılığından belki Firavun İmanı'ndaki vatana ihanetten ya da İbiş'in Rüyası'ndaki aile değerinden bahsediyor. Bilmem, ders verdiği konuyu bilmem ama kime sesleniyor biliyorum. Bize, okuyucularına, kitabının okuduklarına...

Ben de sizi Tarık Buğra kitaplarını okuyup okunup bir kaç ikramım olan Tarık Buğra sohbetine davet ediyorum.

Yalnızlık, hangimiz birbirimizin yoluna yoldaş olduk bilmem ama hayatımın en önemli noktasında tanıştık seninle. Sonra hayatımın bir parçası, yakamı bırakmayan bir el oldun bana. Belki el olsaydın bana her şey daha farklı olurdu ama bilemem bana ne sürprizlerle geldiğini geleceğini... Belki de hayatıma girdiğinden beri yaşadığım her şeye rüya dememin nedeni bana en kötü anlarımda kimsesizliği yaşattığın içindir. Belki de hayatıma girdiğinde getirdiğin güzellikler gerçek olamayacak kadar güzel olduğu içindir. Gerçi rüyalarda hayatımızdan çalmam mı? Tarık Buğra'nın dediği gibi zaman geçer ve insan harcadığı zamanda yalnız kalır.

Bir hayalim vardı. Hepinizin olduğu gibi. Ama bilemezdim. Hayalimin sonunu hiç hayal ettiğim gibi olmayacağını. Tiyatro oyuncusu olmak istedim. Ailemden oldum. Tiyatro oyuncusu oldum. Yine ailemden oldum. İbiş oldum. Ünlendim. Hayalim yine engelle çıktı karşıma. Vedia'yı çocuklarımı benden aldı. İbiş oldum. Ünlendim. Kıskançlık sardı etrafı kin ve nefret kondu oyunculuğumuza. Hatice öldü. Sait Rıza'nın kıskançlığı nedendi bunlara. Oyunculuktan hayalim. Peki ya

Hayat? Sahnede bizi kukla gibi oynatan habersizce yalnız bırakan bir rüya.

Evet dostlar, Tarık Buğra yalnız. Kitaplarının, karakterlerinin ve fikirlerinin arasında kalmış yalnız bir yazar. Osman Bey karakteri kalbi zengin fakat düşünceleri yalnız. Bursa'nın fethinde fikirler. Herkes savaşta. Halk fetih savaşında Osman Bey ölüm ile savaşta tek başına. Ama Bursa'nın fethi gönülden inanılmış. Osman Bey'in ölüm döşeginde düşündüğü tek şey Bursa'nın fethi. Beklenen haber gelse Osmancık hoşlukla karşılayacak mukadderatı. Kimsesiz kalmış düşündüğü tek şey olan fetih. Haber gelse gönlü vatan sevgisi ile

bağlar açan Osman Bey ve kimsesiz düşünceleri son göçünü güzellikle karşılayacak ama sabırla dualarla halkına inançla bekliyor. O beklenen haber gelir 'Bursa fethedilmiş'. Ve beklenen bir an daha gerçekleşir Osman Bey rüyaya yumar gözlerini.

Yalnızlık sadece Osmancığın düşünceleri değil ya da İbiş'in kimsesizliği. Firavun İmanı'nda yine

kalmış kimsesiz. Fikirleri öksüz ve yetim. Peki, hangi fikri bu sefer? -Savaş İçinde Savaş- Türk halkının düşmana değil de kendi içindeki savaşı. Sanki bir alyuvarın mikrobi değil de kendi kendini yemesi gibi diyor Tarık Buğra. Çağırıyor herkesi beraberliğe ama neye fayda. Bir yandan düşmana kurşun bir yandan kendi cephesine. Tarık Buğra yalnızdır bir o kadar da halktandır. Bir görüşü aşlayıp savunarak kabul ettirmez de anladığını anlatan bir yazardır. Kendini böyle tanımlıyor Tarık Buğra. Belki de her kitabında bu nedenle vurgu yapıyor birlik ve beraberliğe. Fikirleri gibi yalnız kalmayalım diye.

Tarık Buğra okudukça bilinen değer artıyor. Hayat seviliyor. Beraberlik hoş karşılanıp yalnızlık terk ediliyor. Tarık Buğra bize beraberliği, vatan sevgisini ve binlercesini anlattı. Şimdi sıra bizde. Hayatı sevmek, güzel bakmak, güzel görmek, gönülleşip birlik olmak bizde...

Tarık Buğra ile güzelleşelim dostlar.

**Evet dostlar,
Tarık Buğra yalnız.
Kitaplarının,
karakterlerinin ve
fikirlerinin
arasında kalmış
yalnız bir yazar.**

TARIK BUĞRA'DA ZAMAN ve MEKÂN

Nisa Nur KÖSE
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Gökyüzü öyle aydınlık ki o gece yıldızlar sanki anlaşmış parlamak için. Hepsi bir ağızdan, “Bugün karanlık hiçbir yer kalmayacak” der gibi. Tek bir yer hariç. Orası ki gerçeği, geçmişi, hayatı karanlıklar içinde kalmış. Bilmiyor ki aydınlık nedir. Geçmişten gelen onca acı, sevinç, pişmanlık, bilinmezlik oturmuş göğsüne ne fırtınalar kopuyor o aydınlık gecenin aydınlatamadığı en ücra köşede.

Kesik kesik gelen bir ses var sadece. Kimsenin anlamlandıramadığı acı bir ses. Dudaklar kırmıldamıyor, kelimeler dökülmüyor ağızdan. Yürek deseniz susmuş, kapatmış kendini her şeye. Sadece bekliyor. Nedir bu? Bu nasıl acı bu nasıl bir dert ki yüreğin ezilmiş, ufalanmış sanki altında kalmış bu derdin. Ağır geliyor belli. Bu acı ona ağır geliyor.

Gökyüzü bir anda kıpırdanmaya başladı. Sesler yükseldi ve bir yağmur ki sel oldu dört bir yan. Nehirler taşıtı o gece, toprak yerinden oynadı. Hiç hareket etmez dediğin o koca taşlar, yolunu buldu akan suyla. Ağır dediğin her şey hafifledi sanki. Gökyüzü hafifledi, toprak hafifledi, taş hafifledi. Yüreğince hala koca bir taş. Öyle ağır, öyle büyük, öyle sert...

Bekliyor hâlâ. Ancak ne zamana kadar

sürecek bu bekleyiş? Fırtına dinmedi, yağmur desen hala sağanak... Böyle bir zamanda açar mı gül, vakti gelmeden? Yoksa anlatmaya başlar mı yürek? Yüreğin kilit vurmuş her şeye. Sevgiye, umuda, ayağa kalkmak için attığın her adıma kilit vurmuş. Yine bir sessizlik hâkim dudaklarında. Gözlerin bir şeyler arıyor. Ve işte görüyor o puslu gözler. Yüreğinin aradığını bulduğu geceye şahitlik ediyor. Tam anlamıyla görüyor işte.

**Sesin titriyordu
konuşurken. Yüreğin
sıgmaz oldu yerine.
Kıpır kıpır ediyor
kirpiklerin.
Artık konuşacaktın.
Var olacak,
var edecektin.**

Bir ışık ki karanlık nedir unuttun. Yüreğindeki kilitler kırıldı tek tek. Dudaklarında bir kıpırtı... Ellerini uzattın sonra. İşte gelmişti. Sana, seni buldurmak için gelmişti. Parlıyordu. Öyle eşsiz, öyle saf, öyle güzeldi ki bakmaya bile kıyamadın.

Sesin titriyordu konuşurken. Yüreğin sıgmaz oldu yerine. Kıpır kıpır ediyor kirpiklerin. Artık konuşacaktın. Var olacak, var edecektin. Bir dünya kuracaktın dört bir yanında huzur bulacağın bir dünya. Seveceğin, yaşayacağın ve yaşatacağın, onca güzellikler yapacağın bu dünyaya bir ışık gerekiyordu. Yüreğini aydınlatacak bir ışık. Ve işte gelmişti artık. Geceyi sabaha ulaştıran, seni sana yaklaştıran o ışık gelmiş değmişti yüreğine.

Vakit gelmişti. Güneş doğmuş, gül açmıştı.

AYNADAKİ DÜŞMAN

Melda MUTLU
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Her birimiz zaman zaman çeşitli hatalar okyanusu içerisinde boğuluyoruz. Ham bir meyveyiz hâlâ dalında tutunan. Ne var ki içinde yaşadığımız dünya bir imtihan dünyası. Yönümüzü yoğun bir sis kaplamış. Peşinde koşup ulaşamadığımız arzular ve emeller bizleri türlü türlü kötülöklere sürüklüyor.

Neden? Kendimize olan bu düşmanlığın, nedeni ne? Mesela aynaya bakınca kendimizi bile tam anlamıyla tanımlayamazken doğru düzgün konuşmadığımız insanların hakkında atıp tutabiliyoruz. Hatta bazen atıyoruz ama tutamıyoruz. Fakat durun bakalım! Bu adamcağızın bay kimse ile tanışıp tanışmadığını biliyor musunuz? Veya kabaca, siz bay kimseyi adamakıllı tanıdığınızdan emin misiniz? Fiziksel özellikleriyle insanları tanıdığımızı mı düşünüyorsunuz?

Bu aslında bir hastalıktır. Bir zehir. Bir yerden sonra bu virüs, damarlarımızda dolaşmaya ve bizi zehirleyip yönetmeye başlıyor. Bu sebeple insan zehirlendikçe kendi kendinin düşmanı olup çıkıyor bir anda.

Düşmanlığın açılımları fazladır, insanoğlu her şeye düşman olabilir. Bana kalırsa en çok da kendine düşmandır insanoğlu. Tarık Buğra “**Düşman Kazanma Sanatı**” adlı eserinde kendini çok sevenlere de düşman olanlara da küçümseyenlere de değinmiş bu kitabında. Eser, birden çok konuya değinse de her makalede dil konusu okurların dikkatini çekiyor. Yahu insan dile bile düşman olmuş şu zamanda...

Tarık Buğra tam da burada karşımıza çıkıyor aslında. İnsanın elinden tutuyor. Sokakta yürüyen bir anne ve çocuk misali... Çocuğun elini sımsıkı tutuyor ve bırakmaması için sıkı sıkıya tembihliyor çocuğu. Merhametle örülü hırkayı sırtına da atıyor üşümesin diye. Geri kalan yolu huzurla yürüyorlar.

Tarık Buğra kitaplarında insanın kendi kendine bu denli düşman olmasını ipe çekiyor darağaçlarında. İnsanın bu tutumu karşısına bir ağ örüyor: Gayret ipi ile merhamet iğnesi ile. Kuşku çivilerini söküyor insanın kalbinden. Karşımıza çıkardığı her bir karakter ile ruhumuzu terbiye ediyor.

Tarık Buğra'nın kitapları öyle bir nehir ki neresinin sığ neresinin derin olduğu belli olmayan. Delikanlının kafa tutuşları ile telaşlanırken Güliz'in bir koz olarak kullanılmasına üzülmüyoruz.

Çolak Salih'in gayreti ile umutlanırken halkın kararsızlığı ile boğuşuyoruz.

Bir de kendi aynamızdaki düşmanımız var tabii. Hepimiz aynamızdaki düşmanı bir dosta çevirmeliyiz. Aynadaki kapkara perdeyi bir çırpıda çekmeli ve karşındakine gülümsemeli, onu sevmelisin.

Hepimiz aynamızı temizlemeli orada gördüğümüz insanı sevmeliyiz. Çünkü orada gördüğümüz artık düşmanımız değil dostumuz. Fiziksel özelliğini sevelim, karakterini sevelim ve onun bizden başka kimsesi

olmadığını unutmayalım...

Hiçbir şey yapamıyor musun? Aynadakini küçük bir bebek misali görmelisin. O küçük bebeğin senden başka kimsesi olmadığını unutmamalısın. Bebeğin senden başka kimsesi yok, sadece sana, sadece senin ilgi ve sevgine ihtiyacı var. Onu yalnız bırakmayacaksın değil mi? Merhametine ve vicdanına güvenerek bebeği sana emanet ediyorum...

Genel olarak Tarık Buğra'nın kitaplarındaki insan, politikanın insanları döne dolaşa gelip hapsettiği gaflet kafesinden bahsediyor. Kafesin içindeki kuş ötmek istiyor, uçmak istiyor. Lakin kanadı kırık. “Kanadı kırık kuş merhamet istiyor.” Kuşun ilacı Tarık Buğra'da. Hem kanadı kırık kuşu hem de Tarık Buğra'yı bekletmeyelim. “Beklemek, ateşten yakıcıdır” demişler. Daha da yanmayalım.

Tarık Buğra'nın kitapları öyle bir nehir ki neresinin sığ neresinin derin olduğu belli olmayan. Delikanlının kafa tutuşları ile telaşlanırken Güliz'in bir koz olarak kullanılmasına üzülmüyoruz.

DUYGULARIN KELİMELERLE ÇİZİMİ

Fatma Sudem ARAZ
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Hayat tatlı bir rüyadır kimi zaman kimi zaman da bir dert yumağıdır. Zengin için vazgeçilmez bir makam fakir için bitmeyen bir çiledir. Âşıkların elinde ise kırmızı bir güldür. Ya da bir esintidir, tenimizi bir anlığına üşüten... Bazen iliklerimize kadar baharı hissettiren bazen de sıcaklığı tenimizden esirgemeyen ateştir. Şaşmam, dediğine şaşırta, yapmam dediğin şeyi de en başta yaptırandır. Düşmanını dost yapıp dostu düşman yapandır hayat. Ya önce bir çınar gibi hissettirip sonra da bir karınca gibi ezildiğini hücrelerine kadar hissettirmesine ne demeli. İşte hayat; akıp giden bir ırmaktır, kendi yatağında. Bazen sessiz bazen de deli dolu...

Biz de bu akışta denize varmak isteyen şaşkın balıklarız. Kendi içimizde boğulmak istemiyoruz. İmtihani geçmek, bizi bekleyen denizde boğulmak istiyoruz. Bir Süleyman, bir Ertuğrul, bir Osman olmak, durmaksızın koşan kaderimizle koşmak, bir çınarın gölgesi olmak istiyoruz Tarık buğra böyle yapmış belki Gayemizi unutup durmak, nehrin akışına kendimizi kaptırmaktır. Durmak, yıpratır. Acıtır. Kanatır.

Farkında mıyız, bilmiyorum ama hayatın içinde pehlivanca güreşmek kahramanca durmak gerekiyor. Bu bizim alinyazımız. Fakat farkında değiliz. Hani şu Gençliğim Eyvah'taki ihtiyar adam gibi. İyi bir pehlivan değiliz. Bir türlü kendini yere deviren adam

olamıyoruz. Neden? İhtiraslarımız ve hırslarımızdan. Hırs, ihtiras, yeis ve öfkenin rehlin aldığı İhtiyar, içindeki son vicdanı, merhameti ve sevgiyi de hançerle söküp atıyor.

Ve Rıza-ı ilahiyi unutup hayallerinin gölgesine sığınıyor. Öfke ve hırsının pehlivanı oluyor, karısını kurban sayarak.

Bulut; hilalin önünde durunca gece, karanlığa kaldı sandı. Adaleti de topal diye menzile varamaz sandı, er geç varacağını unutarak...

Hayatın ışıltıları seni bir anda büyüleyip gözünü kamaştırırken sonrasında da gözlerine zül gibi gelebilir. Sen küçük dağları yarattığını sanıp böbürlenirken seni o anda bir karınca gibi ezildiğini hücrelerine kadar hissettirebilir. Ve kimi zaman da koca bir alevin içinde bir avuç

suya muhtaç çaresizce, her şeyden ve herkesten umudu kesmiş bekliyorken tam o anda sanki sabretmemiz gerektiğini bize öğretmeyi amaçlamış gibi bir derya verip bütün ateşi bir anda kül edebilir.

Ve hayat... Çok garip bir şekilde bizi hiç düşünmediğimiz yerlere sürükleyebilir. Bazen öyle el üstünde tutar ki nefsimizin kölesi olabiliriz bir anda. Bazen de öyle aciz hissettirir ki bir bebek gibi muhtaç olduğumuz annemizi arar gözlerimiz... Ve annemiz bütün şefkatiyle kuşatır kalbimizi suçlu olduğumuzu bilse bile.

Farkında mıyız,
bilmiyorum ama hayatın
içinde pehlivanca
güreşmek kahramanca
durmak gerekiyor.
Bu bizim alinyazımız.
Fakat farkında değiliz.

TARIK BUĞRA ve ZAMAN

Esra Nur İLERİ
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Gün doğmak için batar. Peki ya insan? İnsan, tekrar doğmak için ölebilir mi? Tıpkı bir Osmancık gibi.

İnsan bir gün içinde pek değişir. Sabahın ilk ışıklarında masumdur. Daha yeni doğan bir çocuk gibidir çünkü o da yeni bir güne doğmuştur. Zaman ilerler. Bu sefer hafiften kızmaya başlar insan aynı Osmancık gibi. Çünkü ne için yaşayacağını bilmez. Gün, yavaş yavaş batarken insan bu sefer dünya işlerine dalmaktan, nefesine uymaktan unutmamıştır öfkesini. Ne zaman yatağa başını koysa anlar bunu öfkelenir yine Osmancık gibi. Zaman hep aynı zaman insan hep aynı insan der içinden.

Çoğu insan dünyaya geliş amacını bilmez. Kaf Dağı'nı da bu amacı öğrenmenin önünde duran bir engel olduğunu sanır. Çok azımız Osmancık gibi Malhun Hatun'unu bulduğu zaman Anka Kuşu'nun varlığına varır da Kaf Dağı'nı aşar. İşte o zaman, başka bir zamandır; insan, başka bir insan. Tıpkı Osmancık gibi. Öfkesiyle yere adam düşüren, eğlenceyle kendini unutan, sözüyle ölen kalpleri uyandıran, gülümseyişiyle yıldızlara göz kırpan Osmancık.

Elbette kolay değildir Malhun Hatun'u bulmak. Anka Kuşunun sırtına binecek cesareti toplamak. İlk başta Osmancık gibi sana bilmeceler soran Ede Balı sanırsın her şeyi. Sandıkça da sinirlenirsin. Daha bir öfkeli olursun. Ama aynı zamanda da bu

öfkene gösterecek cesareti bulamazsın. Çünkü o Ede Balı'dır. Aynı zaman da en büyük korkun. Her yerde sana sorduğu bilmeceleri düşünürsün kâh sinirden her şeyi dağıtır, kâh ağlarsın. Bilmeceler sürekli kafanı karıştırır. Ama sen Ede Balı'nın bilmecelerini en başından kafaya takmasaydın Malhun Hatunu da bulamazdın. Çünkü Malhun Hatun kafanı kurcalayan bilmecelerin aniden karşına

bir mucize misali çıkan cevabıdır Anka Kuşu'n. Şimdi buldun Anka Kuşu'nu ama hala bir sorun var. Ya Anka Kuşu'n sırtına bindiğinde seni istemezse. Neden mi? Çünkü çok sinirlisin, eğlenceye düşkünsün. Ya sinirinden ona zara verir ya da eğlenceye da-

lar unutursan. Onun için değişmelisiniz. Bazen utancından onun gözlerinin içine bakamayacak duruma gelmelisin. Osmancık gibi boynun kıldan ince olmalı ki onu hak edesin.

Sonunda atlayacaksın Anka Kuşu'nun sırtına ve Kaf Dağı'nın tepesine konacaksın. Ve o zaman fark edeceksin senin de bir güne benzediğini, doğmak için battığını. O zaman Osman Bey olacaksın ve Kaf Dağı'nın ardındakileri göreceksin; yaşama amacını... Unutma Kaf Dağı'nın ardı güzelliklerle dolu değil.

Hep mücadele edeceksin, bazen kazanacak, bazen kaybedeceksin ama asla pes etmeyeceksin. Tıpkı Osmancık gibi.

Çoğu insan dünyaya geliş amacını bilmez. Kaf Dağı'nı da bu amacı öğrenmenin önünde duran bir engel olduğunu sanır.

EDEBİYAT ve SANAT

Ada CENGİZ
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Günümüz dergilerini, gazetelerini, eleştirilerini hepimiz biliyoruz. “Okuyucu-yu ilgilendiren gündemden, belli bir anlayışın seçimlerinden ve konudan uzak özel ilişkiler, belli isimlerin etrafında harem dairesini çevreleyen duvarlar gibi yükselmiş” diyerek anlatıyor yazar ta o zamandan.

Bir zamanlar Türkiye’de küçücük bir hikâyenin üslubundan başarıya ulaşabilecek parlıtları görebilen, görmekle yetinmeyip o parlıtları ışığa çeviren dergi hatta

gazete sahipleri ve yayının yönetmenleri vardı. Edebiyatımızı yetiştiren, güçlendiren ve akıl ile bilgi besleyiciliğine ulaştıran onlardı. Şimdi hiçbirimizin reddedemeyeceği ve acı veren gerçektir ki bu edebiyatımızın kuralları, ilkeleri ve gerçekleri ölçü olmaktan çıktı. Bunların yerini konu dışı anlayışlar, günümüz ünlülerinin özel ilişkileri aldı. Edebiyatımız, sanatımız tutsak düştü. Onun önüne duvar örüldü.

Zamanın belli isimlerinin dışında yeni ışıkların, yeni kalemlerin o duvarın ardına geçebilmeleri için yozlaşmaya peşin peşin razı olmaları gerekti. Söylüyor Tarık Buğra, “**Dünyadaki durumunu bilmiyorum ama edebiyat ve sanat Türkiye’de tutuklanmış, tutsak edilmiş**” Edilmeye de devam ediyor.

O kadar haklı ki Tarık Buğra... Geçmişten günümüze uzun yıllardır sanatçılar yaptıkları sanatların toplumu olumsuz bir öğeye yönlendirdikleri gerekçesiyle tutuklandı, hapse atıldı. Ve günümüzde de devam ediyor bu durum. Bu doğru mu arkadaşlar? Yapılan edebiyatın, sanatın parmaklıklar ardına hapsedilmesi doğru

mu? Gazetelerde ve dergilerde doğru sanat ve edebiyattan bahsetmek yerine gündemden uzak, ilgisiz konular ve özel ilişkilerden bahsedilmesi doğru mu? Değil arkadaşlar. Sanat bu değil. Edebiyat bu olmamalı.

Sanat ve edebiyat cemiyet için değildir. Sanat, sanat içindir. Hani diyor ya Tarık Buğra; “**Sanat sanat içindir demek, sanatkârın günlük otoritelerden sıyrılarak gelecek devirlere en güzel, en mesut, en temiz düzeni araması demektir. O düzene bu nesilden kalemler, sesler yetiştirmesi demektir.**” Medeniyet ölçülerinin başına sanatın konusu bu yüzdendir.”

Kısacası sanat çok önemlidir. Edebiyatsız ve sanatsız bir uygarlık olmaz. O yüzdendir ki şöyle devam ediyor yazarımız sözlerine “Ben bu kesin gerçeğe

dayanarak diyorum ki edebiyatımızın üzerine düşünmek Türkiye’nin kaderiyle ilgilenmeye eşittir. Bunun için de bu kaderle ilgilenen gerçek aydınlarımız edebiyatımızın durumu üzerinde de o ilgileri üzerinde durmalıdır. Gerçek aydınlar objektif değeri bulunmayan uyduruk kavramları geçersizleştirmek ve edebiyat ile sanatı kurtarmak için birleşiniz.”

Sözlerimizin sonunu da şöyle getirelim yazarımızla “**Çünkü edebiyatı ve sanatı kurtarma çabası, her düşünceye, kafa bağımsızlığına, topluma, bir kelime ile de uygarlığa önem verenlerin sırt çeviremeyecekleri görevdir sanıyorum.**”

Soruyorum size. Bu, sırt çevrilebilecek bir görev mi?

Zamanın belli isimlerinin dışında yeni ışıkların, yeni kalemlerin o duvarın ardına geçebilmeleri için yozlaşmaya peşin peşin razı olmaları gerekti.

TARIK BUĞRA ve HİKÂYESİ KİŞİLİĞİ

Fevzi DİLMEÇ
Karlıs Sosyal Bilimler Lisesi

Hepimizin bildiği üzere Tarık Buğra genel olarak hikâyeciliği ile tanınan bir yazardır. Edebiyatın diğer coğrafyalarında da at koşturmasına rağmen Tarık Buğra'yı "Tarık Buğra" yapan asıl husus hikâyeleridir. Ben bu yazıda dilimin döndüğü kalemimin yettiğince sizlere Tarık Buğra'nın hikâyelerinden ve bu hikâyelerini yazarkenki iç dünyasından bahsetmek istiyorum.

Konuya geçmeden önce sizlere şöyle bir şeyden bahsetsem bana kızarmısınız?

Bana göre edebiyat dünyası, kitapların dünyası, ucu bucağı olmayan bir deniz. Bu denizin dibindeki mercanları, incileri, değerli taşları elde etmek istiyorsak en derinlere dalmamız gerek. Fakat bu işi de öyle çıplak ellerle yapamayız öyle değil mi? Öncelikle bu iş için bize bir oksijen tüpü, bir dalış kıyafeti ve karşımıza çıkabilecek tehlikelere karşı ise bir zıpkın gerekmektedir.

İşte üstümüzdeki bu donanımları ise kendi kültürümüzü yansıtan, kendi tarihimizi anlatan gelenek-görenek, örf-adet, inanç ve değerlerimize sahip çıkan milli yazarlarımızdan elde edebiliriz. Tabi her türden, her fikirden ve düşünceden kitabı okumak faydalıdır. Ancak bize sağlam bir temel şarttır.

Bu temel bir ayağını da Tarık Buğra'dan alabiliriz. Çünkü Tarık Buğra bana göre hikâyelerinde kendi tarihimizi ve iç dünyamızı objektif bir şekilde yansıtan yazarlardan biridir.

Hikâyelerinde oluşturduğu kahramanların iç dünyasını ele almış ve ruhsal çözümlenmelerde bulunmuştur. Ayrıca eserlerinde demokrasiye geçişimizi, Cumhuriyetin çeşitli evrelerini ve milli mücadele yıllarını hikâyeleştirerek önümüze sunmaktadır.

Hikâyelerinde sosyal düzen ve yaşamı da konu alan Tarık Buğra; kasaba hayatından, orta sınıf insanların iç dünyalarına inerek onların aile yaşamından ve sosyal yaşantılarından kesitler vermiş hüznün, keder, aşk, yalnızlık, arkadaşlık ve isyan gibi temalara değinmiştir.

Ayrıca Tarık Buğra bu eserlerinde yoğun ve şiirsel bir dil kullanmış. Sözcük seçimleri oldukça titiz olan etkili bir anlatım sunmuştur biz okuyuculara.

İsterseniz lafı daha fazla uzatmadan eserlerine yani hikâyelerine geçelim.

En önemli eserlerinden biri olan Küçük Ağa ile başlayalım.

Mehmet Reşit Efendi yani bir diğer adı ile İstanbullu Hoca 1919 yılında "Padişaha olan bağlılığı ve imanın sağlamlaştırılması için yazarımızın doğduğu yer olan Konya-Akşehir'e gönderilir. Fark ettiyseniz Mustafa Kemal Atatürk'ün 1919'da Samsun'a çıkışı ile aynı tarihte geçiyor olay. Yani Cumhuriyet tarihini tam

da burada anlatmaya başlamıştır.

Daha sonrasında ise Yunanlıların Anadolu içlerine kadar ilerlemesi sonucunda bir cuma vakti çıkıp padişahın yanına konuşur ve o sırada Kuvayimilliyecilerle karşı karşıya gelir. Sonrasında ise hepimizin bildiği gibi Milli Mücadele dönemi başlar ve biter.

Görmüş olduğunuz gibi Tarık Buğra "Küçük Ağa" eserinde Cumhuriyet'e geçiş ve Milli Mücadele Dönemi'ne vurgu yapmaktadır.

Daha sonra yazmış olduğu "Firavun İmanı" hikâyesinde ise Sakarya Savaşı'nın öncesini ve sonrasında konu edinmiş, Mustafa Kemal'in ve Cumhuriyet'in kurucu kadrosu ile karşı karşıya gelen muhalefetten bahsetmiştir.

Bu kronolojik sırayı bozmayan yazarımız Tarık Buğra, ardından çok partili geçişi ve beraberinde birkaç konuyu da içine alan "Yağmuru Beklerken" adlı eserini ortaya koymuştur.

"Dönemeç" hikâyesinde ise Akşehir'de Doktor Şerif ve Handan'ın aşk hikâyesi etrafından çok partili sisteme geçişin sancılarını ve yaşanan olumsuzlukları ele almıştır.

Son eserimiz olan "Gençliğim Eyvah" hikâyesinde ise münevver yani aydın olarak nitelendirdiğimiz kesimin problemlerini ve yaklaşık 1970 yılı sonrasında oluşan gençlik hareketlerini ele almıştır.

Ayrıca yazarımız "Tarık Buğra" dindar halkımızın manevi ihtiyaçlarını bilen bir kişiliktir. Eserlerindeki karakterleri "bismillahlı, Allahlı, yeminli" konuşarak onları sevip, günah bilen birer kahraman olarak oluşturmuştur. Bu karakterler; Allah'a verecekleri hesabın, dünya gurbetinden dostlar meclisine gidecekleri anın düşüncesi ile yaşarlar.

Yani kısacası dostlar, "Tarık Buğra" içimizden birisi. Bu toprakların has abisidir. Geçmişte yaşanan olayları ve sıkıntıları sanki bugün de yaşıyormuşuz gibi bize hissettiren bir üslubu vardır. Eserlerinin başı ve sonu belli, hiçbir zaman büyük değişiklikler peşinde koşmayan bir kişiliktir. Zaten bu da objektif olduğunun en büyük kanıtıdır.

Cemal Süreyya'nın "Tarık Buğra" hakkında dediği gibi;

"Her gün özleştirisi yapar. Ama bunu hiç dışa yansıtmazdı. Ankarasızlık diye bir hastalık varsa, hastalığı o..."

Bana göre edebiyat dünyası, kitapların dünyası, ucu bucağı olmayan bir deniz. Bu denizin dibindeki mercanları, incileri, değerli taşları elde etmek istiyorsak en derinlere dalmamız gerek.

MAZİ ve İSTİKBAL ARASINDA İNSAN

Tülin KARA
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Zihnimde "Denizden çıkmaya çalışırken, okyanusun ortasında buluvermek kendini." cümlesini kuruyorum bu aralar. Çünkü içinde bulunduğum durumu size kısa bir cümleyle fakat derin bir anlamla ancak bu şekilde anlatabilirim. Peki, neden böyle bir cümle? Çünkü Mustafa Kutlu'nun kitaplarındaki hafiflikten sonra Tarık Buğra'nın kitaplarının ağırlığının içime, kendime ve kalbime oturttuğu bu yükü tam olarak bu cümleyle tabir edebilirim size.

Çıktığım uzun ve oldukça derin olan bu yolda Tarık Buğra'ya doğru gittim. Okudum, okudum ve okudum. Okudukça kendi dünyamdan uzaklaşırken Tarık Buğra'ya yaklaştım. Çıktığım bu yolda çok da hoş şeylerle karşılaşmadım. Bir kargaşa vardı. Büyük bir kargaşa... İnsanlar tedirgin fakat korkusuz. Tedirginler ama korkmuyorlar. Şaşırtıcı... Şaşırtıcı geldi ilk başta ama neden şaşırdım ki? Türk olmak bunu gerektirirdi zaten. Kargaşanın içinde bir an kayboldum sanki? Öyle bir yerdeyim ki beklenilenin oldukça dışı burası. Evimiz bildiğimiz, kalbimizde yaşattığımız vatanımızın aleyhinde çevrilen işler, hainlikler, çıkarıcılıklar, nankörlükler... Hepsi iç içe kargaşa halinde. Hangi birine yetişsin, hangi biriyle baş edebilsin ki insanlar. Daha kendiyle baş edemeyenlerle baş edememek mümkün müdür? "Dur!" desek, dururlar mı nankörlük etmeden, çıkarıcılık etmeden, iş çevirmeden? Durmazlar ki. İnsanoğlunun kalbine incek tek kişi kendisiyken, "dur!" dememizle durmazlar.

Onca kargaşa gözümü bulandırırken bir ışık gördüm. Evet, bir ışık... Işık o kadar büyüktü ki sanki birden patlasa alıp götürecekti tüm kötü davranışları. Hangi madde böyle bir özelliğe sahiptir? Hiçbir madde... O parlayan ışığın sıradan bir ışık olmadığı belliydi. Tabi ya, o ışık

umut! Durum ne olursa olsun Türk'ün hiç kaybetmediği umudu.

Yol henüz bitmedi, kargaşa duruldu sanki ya da ben fark etmediğim şekilde ilerledim. Evet, evet, uzaklaşmışım kargaşadan. Tarık Buğra... Tarık Buğra'nın sesi geliyor. Bir mesajı var belli ki. Sesi anlaşılıyor. Uzakta... Verdiği mesaj ne olabilir ki? Okuduğum kitaba bakacak olursak, "**Geldiğimiz yere gidiyoruz**" demiş olmalı.

Daha yolun başındayız ve yolun sonunda bizi bekliyor Tarık Buğra. Acelemiz yok, yol uzun. Yolun tadını çıkararak ilerleyin. Ders alarak... En önemlisi ilerlemekten vazgeçmeyin. Çok da bekletmeyin Tarık Buğra'yı. Anlayarak okuyun onu. Sabır ve azim şart tabi.

Sonuç olarak "**Firavun İmanı**" bana geldiğimiz yere gittiğimizi düşündürdü. Kitapta anlatılan ihanetler, nankörlükler ve çıkarıcılıklar tam olarak 15 Temmuz gecesini ve o geceden sonra ortaya çıkan acı gerçekleri hatırlattı. İşte "**Geldiğimiz yere gidiyoruz**" cümlesinden kastım buydu.

Eğer ben, sen, o ve onlar, tüm insanlar bu vatanın ekmeğini yiyorsak insanlığımızın sınırının dışına çıkmamalıyız. En önemlisi kalbimizi bulmalıyız. Bizi hiçbir zaman yanlış yola götürmeyecek kalbimizi...

Eğer
ben, sen, o ve
onlar, tüm insanlar bu
vatanın ekmeğini yiyorsak
insanlığımızın sınırının
dışına çıkmamalıyız. En
önemlisi kalbimizi
bulmalıyız.

DEVLET ve SİYASET ARASINDAKİ İNSAN

Sevda KOZKIRAN
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi

Biz insanlar kendi kötü işlerimize başkalarını da alet etmeyi hatta onları bu kötü işlerde başrol oyuncusu yapmayı o kadar çok seviyoruz ki bu tür eylemlerimizin sonucunda bir zaman sonra kendimizi kaybediyoruz. Hatta o kadar çok kaybediyoruz ki kendimizi, eşimizi, dostumuzu bu saçmalıklar yüzünden öldürüyoruz.

Tarık Buğra'nın Gençliğim Eyvah adlı kitabında da aslında tam olarak insanın bu özellikleri vurgulanmış.

Kişinin sorumluluk alabileceği bir şey değil. Biz kötü insan değilsek kötülük yüreğimizde yoktur. Aslında kötü dünya yoktur kötü yürekler vardır. Bu da aşılacak bir sorun değildir.

Devleti yıkmaya çalışan bir adam var ve bu adam gerek kendi gücünün yetersizliği, gerek başka insanları kullanarak o insanları suç ortağı yapmasıyla devleti yıkmaya çalışıyor. Tabi bunların yaparken de kendi yanına seçeceği insanları iyi seçiyor olsa gerek. Çünkü aptal değiliz. Yani durduk yere vatanını seven, vatanına sahip çıkan

insanlar neden bir anda devletini yok etmeye çalışsın ki? Ya dolduruşa getiriliyorlar ya da kime neye hizmet ettiklerini bilmeden emir altında hoş olmayan işler yapıyorlar. Adeta bir bez bebek gibi elinde oyuncak haline getiriyorlar masum insanları. Bu kitaptaki kurbanlar da Raşit (delikanlı) ve Güliz (elma çiçeği).

“Kötülük dünyada değil, kişinin yüreğindedir.” Yüreğimizi bu konuda rahat tutmalıyız aslında. Çünkü biz kendimizi tanıya-

biliyorsak, kendimizi düzgün yetiştirir ve iyi insanlar oluruz. Kalbimizi de tertemiz tutarız. Elbette insanların duygularını kullanıp onları kötü yollara sürükleyecek kişiler var ama aldanmak... Kişinin sorumluluk alabileceği bir şey değil. Biz kötü insan değilsek kötülük yüreğimizde yoktur. Aslında kötü dünya yoktur kötü yürekler vardır. Bu da aşılacak bir sorun değildir. Evet, kalbimizi rahat tutmalıyız... Biz kendimizi biliyorsak kendimizi iyi bir insan olarak kabullenebiliyorsak yani aynanın karşısına geçip **“Ben insanlara bilerek kötülük yapmadım”** deyip kendimizi buna inandırırıyorsak işte biz kalbi temiz, iyi insanızdır.

Kitap her ne kadar uzun ve bazı kısımlarda konu yavaş yavaş ilerlese de özellikle siyasetle ilgisi olanların mutlaka okuması gereken bir kitap. Çünkü yazarımız öyle bir konuyu kaleme almış ki adeta günümüzü anlatmış.

Kötü maksatlı örgütlerin masum insanların zayıf yönlerini kullanarak veya onların gerek dîni duygularını gerek ailevi durumlarını kullanarak onları kendi eksenine alıp kötü amaçlarının hizmetkârı yapabiliyorlar. Bunu da Genelde genç insanlar üzerinde uyguluyorlar. Çünkü onların taze zekalarına ihtiyaçları var. Düşmanlık, nefret, hırs da bu olsa gerek.

Evet, biraz uzun ama çarpıcı bir roman... Bazı sosyal yaralarımızı ve yaralarımızın oluşma sebeplerini kelimelerin imge gücünden de yararlanarak anlatmaya çalışmış. Bu anlatım, yaralarımızı kapatmayacak belki ama yaralarımıza merhem olabilecek güçte.

Okumak istemez misiniz?

**TÜRK
PATENT**
TÜRK PATENT VE MARKA KURUMU

MARKA TESCİL BELGESİ

No: 2021 153707 - Ticaret - Hizmet

Fikir İşçisi

Marka Sahibi

HATAY ANTAKYA KARLISU SOSYAL BİLİMLER LİSESİ MÜDÜRLÜĞÜ

Mal / Hizmet Sınıfları

16, 41

Bu marka, 6769 sayılı Sınai Mülkiyet Kanunu kapsamında,
01.11.2021 tarihinden itibaren 10 yıl süreyle korunmak üzere,
28.04.2022 tarihinde tescil edilmiştir.

Cemil BAŞPINAR
Kurum Başkan V.